

ved at skulle give Bevillinger til at tage en højere Rente.

Det har navnlig været i Sønderjylland, at Spørgsmaalet har ligget for, idet de særdeles vanskelige Kredittforhold dér har gjort det nødvendigt for Befolkningen, for overhovedet at faa de Laan, der var Brug for, at give en høj Rente, og det samme Forhold har jo til Dels været til Stede i den øvrige Del af Landet; ellers vilde vi jo aldrig her i Rigsdagen i 1921 have vedtaget en Lov, hvorved vi forandrede Lovene af 1855 og 1912, saaledes at der kunde gives Laan i fast Ejendom til en højere Rente end den stipulerede Maksimumsrente 6 pCt. Nu er det jo saaledes, alle Forhold tagne i Betragtning, at det Lovforslag, der foreligger her, egentlig ikke betyder en Forværring af Situationen udover, at man gør Ordningen mere permanent, men det er ogsaa dette, jeg hele Tiden har haft mine Betænkeligheder ved, og jeg forstaar den højtærede Indenrigsministers sidste Udtalelser saaledes, at han ogsaa mener, vi maa tænke nærmere over dette.

Jeg skulde egentlig mene, at en Forlængelse af den bestaaende Lov en kort Tid endnu vil være det rigtige, og at vi saa til syvende og sidst maaske kan vende tilbage til Loven af 1912 og ikke behøver at gaa videre; men det kan der, som sagt, forhandles om i Udvalget, og man naar formentlig dér til et fornuftigt og godt Resultat. Der ligger jo et Principspørgsmaal i hele denne Sag, nemlig dette, om man skal fravige det oprindelige Standpunkt, som man gennem mange Aar har indtaget, og som særlig fandt Udtryk i Loven af 6. April 1855: at den egentlige Rente ved Udlaan i fast Ejendom skal være 4 pCt., men i ganske særlige Tilfælde kan man med Regeringens Billigelse gaa til 6 pCt.; dette blev som bekendt i 1912 forandret til, at Retsskriveren kunde give denne Anmærkning paa Obligationen, hvorefter der kunde tages 6 pCt. Rente.

Jeg har gjort disse Bemærkninger for at sige til den højtærede Indenrigsminister, at han maa optræde som Fader, Fæderværdigheden maa han vedkende sig, og han kan ikke skubbe Ansvaret for Lovforslaget over paa sin Forgænger. At det er sprogligt uheldigt affattet, vil jeg ikke erkende. Jeg ved ikke, om det var det, den højtærede Indenrigsminister særlig sigtede til, da han sagde, at han *forefandt* Lovforslaget; det fremgik ikke ganske tydeligt af hans Udtalelser, men jeg kan ikke erkende, at Lovforslaget er sprogligt uhel-

digt affattet. Jeg kan i alt Fald meget godt forstaa det, og det tror jeg ogsaa, alle, der læser det omhyggeligt igennem, kan. Men det forhindrer jo ikke, at en god Sprogmand kan forbedre Sproget, og naar nu Lovforslaget kommer i Udvalg, kan vi maaske naa et Resultat ogsaa i Retning af, at Sproget bliver bedre.

Indenrigsministeren (Kragh): Heller ikke jeg har fundet Lovforslaget sprogligt uheldigt affattet, for hvis jeg havde det, havde jeg søgt at faa Affattelsen ændret, men at der dog formentlig maa være noget dunkelt i det, synes mig, de Taler, der paa Grundlag af Lovforslagets Tekst er holdt her, at være Vidnesbyrd om. Jeg synes nemlig, man har opfattet Lovforslaget som en Videreførelse af det Forhold, man for Tiden har paa dette Omraade, og det er jo ingenlunde Tilfældet. Gennemførelsen af dette Lovforslag vil ikke forandre det allerfjerneste i de Tilstande, som bestaar i Henhold til § 45 i Boligloven af April 1921; og disse Tilstande vil blive opretholdt, lige saa længe som vi opretholder § 45 i Boligloven af 1921.

Til det ærede Medlem Hr. Hauge skal jeg sige, at jeg synes egentlig, hans Opræden ved denne Lejlighed og de Udtalelser, han fremsatte, var fuldkommen overflødige, thi jeg forstod, at det ærede Medlems Foranledning til at tage Ordet var, at han mente, jeg havde villet kaste noget Ansvar paa ham for det foreliggende Forslag. Dette har paa ingen Maade været min Hensigt, og jeg har ikke fremsat nogen Udtalelse, der kunde tydes saaledes. Det er en selvsagt Ting, at Lovforslag, som jeg møder med her i Tinget, har jeg det fulde Ansvar for, og det er aldeles ikke bestemmende i saa Henseende, hvor jeg har faaet Lovforslaget fra. Det, jeg har sagt om denne Sag, er kun, at jeg ikke har taget Initiativet til denne Lovgivning. Om Initiativet er taget af Administrationen, eller om det har sin Rod i Forhold et eller andet Sted i Landet, derom skal jeg ikke udtale mig, men da dette Initiativ kom til mig, fandt jeg, det var rimeligt i Stedet for fortsat, saaledes som det en Række Gange er sket, at forlænge Gyldighedstiden for § 45 i Boligloven, at fastslaa de Beføjelser, der er givet dér, ved en derom handlende Lovgivning. Og saa meget mere forekommer det mig, der er Grund dertil, som det jo er en usædvanlig Ting, at man ophæver en Bestemmelse i en gældende